

ZMYSŁY

Postrzeganie świata przez wilki różni się znacząco niż u ludzi.

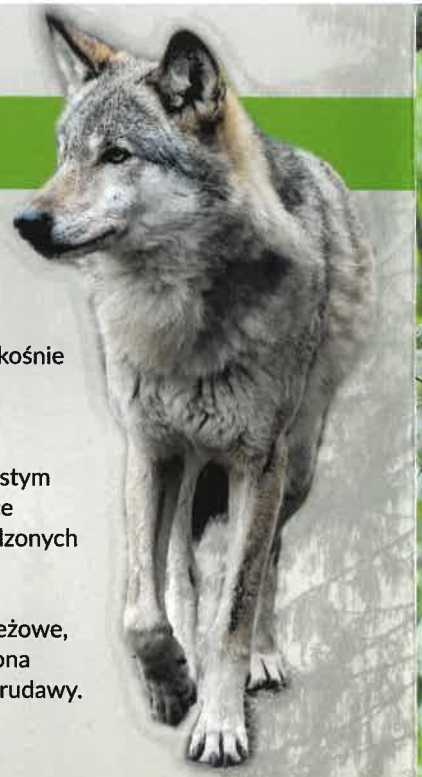
Zwierzęta te mają doskonały węch i słuch. Węch jest najistotniejszym narzędziem do pozyskiwania przez wilki informacji. Zmysł ten jest nawet 100 razy lepszy niż u człowieka.

Odwrotna sytuacja ma miejsce ze wzrokiem. U wilków jest on przez dzień zdecydowanie mniej ostry od ludzkiego. W nocy wilki widzą zdecydowanie lepiej. Skośne osadzenie oczu pozwala wilkom na widzenie peryferyjne, czyli ich wzrok ma szersze pole widzenia niż ludzkie i nastawione jest na ruch.

Różnice w postrzeganiu otoczenia za pomocą wzroku mogą prowadzić do sytuacji konfliktowych, odczytywanych przez ludzi jako utrata strachu przed człowiekiem, podczas gdy w rzeczywistości wynikają one z naturalnej ciekawości wilków (szczególnie młodych osobników) i ich odmiennego sposobu reagowania na bodźce wzrokowe.

Treści zawarte w publikacji nie stanowią oficjalnego stanowiska organów Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Katowicach.

WYGLĄD

Głowa duża, szerokie czoło, długi pysk, nos czarny, uszy małe i trójkątne, tęczówka skośnie osadzonych oczu bursztynowa.

Sylwetka smukła o prostym grzbiecie, wąskiej klatce piersiowej i blisko osadzonych łapach.

Umaszczenie płowo-beżowe, grzbiet i końcówka ogona ciemniejsze, tył głowy rudawy.

TROPY

Trop dorosłego osobnika jest duży, wydłużony i symetryczny.

Patrząc z góry na odbicie łapy, można zobaczyć regularny znak x. W przeciwieństwie do psów, podczas kłusu wilki pozostawiają tropy w jednej linii.

Grupa rodzinna często pozostawia jeden ślad, ponieważ kolejne wilki stąpają po tropach poprzednika.

REGIONALNA DYREKCJA OCHRONY ŚRODOWISKA W KATOWICACH

Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Katowicach
Plac Grunwaldzki 8-10, 40-127 Katowice, sekretariat@katowice.rdos.gov.pl, 32 420 68 01
www.gov.pl/web/rdos-katowice

REGIONALNA DYREKCJA OCHRONY ŚRODOWISKA W KATOWICACH

Z WILKIEM PO SĄSIEDZKU

Dofinasowano ze środków Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Katowicach

Terytorium zajmowane przez wilczą grupę zależy od terenu i dostępności pokarmu. W Polsce średnia wielkość wilczego terytorium liczy od 150 km^2 w górach do 400 km^2 na nizinach.

Wilcze grupy rodzinne liczą w Polsce zazwyczaj od 2 do 8 osobników. Zwykle jest to para rodzicielska z młodymi oraz osobniki z wcześniejszych miotów.

Do grupy może przyłączyć się wilk niespokrewniony, ale jest to zjawisko nieczęste.

WILK I CZŁOWIEK

W poszukiwaniu pożywienia wilki mogą znaleźć się w bliskim sąsiedztwie ludzi. Poza lasami obserwuje się głównie młode wilki, które opuściły swoją grupę rodzinną, poszukują partnera i miejsca do osiedlenia.

Nie mają one jeszcze wiedzy o lokalizacji innych kompleksów leśnych, a poruszając się po terenie metodą prób i błędów zdobywają doświadczenie.

Z uwagi na postępującą zabudowę korytarzy migracyjnych i fragmentację siedlisk wilki zmuszone są do przemieszczania się w bliskim sąsiedztwie człowieka, stąd też ich pojedyncze obserwacje. Starają się jednak unikać kontaktu z ludźmi.

Należy pamiętać, że niektóre rodziny wilcze, np. na terenie Karpat, żyją w sąsiedztwie człowieka już od wielu pokoleń. Wilki dostosowują swój tryb aktywności do rytmu życia ludzi – najczęściej poruszają się nocą lub o świcie, gdy człowiek jest nieaktywny. W ten sposób dzielą z nami tę samą przestrzeń, unikając jako płochliwe zwierzę bezpośredniego kontaktu z ludźmi.

Z racji rozwoju technologii oraz powszechnej dostępności przydomowych systemów monitoringu i fotopułapek są często rejestrowane tymi urządzeniami.

WILCZE ŻYCIE

Wilcza ruja odbywa się z reguły w połowie lutego, a szczenięta rodzą się od połowy kwietnia do połowy maja. Wtedy aktywność grupy koncentruje się na opiece i odkarmieniu szczeniąt.

Wilki porozumiewają się za pomocą skomplikowanej mowy ciała. Postawą mogą wyrażać zarówno dominację, gniew, jak i uległość, strach czy chęć zabawy. Komunikują się też za pomocą sygnałów dźwiękowych (np. wycie, warknięcia) oraz poprzez znakowanie terenu.

ZAGROŻENIA

Dużym zagrożeniem dla wilków jest sieć drogowa i fragmentacja kompleksów leśnych. Wilki często giną w wyniku kolizji z samochodami. Niestety nadal także stają się ofiarą kłusowników, ginąc w męczarniach we wnykach lub w wyniku nielegalnego odstrzału.

Pomimo tego, iż powszechnie uważa się, że wilki jako drapieżniki szczytowe nie mają naturalnych wrogów, są one podatne na różne choroby i pasożyty (m.in. świerzb, wirus nosówki i parwowirus psi), które wpływają na śmiertelność tego gatunku.

DIETA

Podstawą diety wilków są dzikie ssaki kopytne - jelenie, sarny, dziki (nawet ponad 90% diety). Chętnie uzupełniają swoją dietę bobrami, polują także na mniejsze drapieżniki, zające czy też gryzonie.

Polowanie na duże zwierzęta np. dorosłego jelenia czy łosia nie jest dla wilków prostym zadaniem. Zdrowe i duże zwierzę potrafi się skutecznie bronić potężnymi porożami lub kopytami.

Z tego powodu ofiarą wilków padają zwykle osobniki słabe, chore lub młode, ponieważ są one łatwiejsze do upolowania. W ten sposób wilki odgrywają ważną rolę w ekosystemie, dokonując naturalnej selekcji.

Zdarza się, że wilki zapolują na zwierzęta hodowlane. Jednak odpowiednie zabezpieczenie stada skutecznie może ochronić przed atakiem tegoż drapieżnika (psy pasterskie, koszarowanie na noc, pastuchy elektryczne, fladry).

Z WILKIEM PO SĄSIEDZKU